

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 10.05.1989, sp. zn. 10 Co 93/89, ECLI:CZ:NS:1989:10.CO.93.1989.1

Číslo: 4/1991

Právní věta: Při přezkoumávání rozhodnutí orgánu důchodového zabezpečení o provedeném zvýšení důchodu podle ustanovení § 146 zákona č. 100/1988 Sb. nemůže už soud přezkoumávat zákonnost rozhodnutí tohoto orgánu, jímž byl původní důchod přiznán. Bylo-li zvýšení důchodu přiznáno do 31. 12. 1975 v nejvyšší částce uvedené v ustanovení § 146 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., soud již nezjišťuje, ve kterém roce byl důchod původně přiznán.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 10.05.1989

Spisová značka: 10 Co 93/89

Číslo rozhodnutí: 4

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Přezkum správních rozhodnutí, Řízení před soudem

Předpisy: 100/1988 Sb. § 146
§ 157

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím z 1. 10. 1988 bývalého Úřadu důchodového zabezpečení v Praze byl zvýšen navrhovatelce od říjnové splátky 1988 invalidní důchod o 140,- Kčs měsíčně na částku 1308,- Kčs měsíčně, když současně jí bylo odňato zvýšení důchodu jako jediného zdroje příjmu s odůvodněním, že invalidní důchod jí byl přiznán v roce 1956 ze III. pracovní kategorie o zvýšení důchodu z důvodu jediného zdroje příjmu jí bylo odňato v důsledku zvýšení důchodu.

Navrhovatelka v opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí namítala, že původní výpočet invalidního důchodu není správný, a rovněž namítala nesprávnost odečtení částky, o kterou jí byl invalidní důchod v roce 1987 zvýšen z důvodu jediného zdroje příjmu.

Krajský soud v Ústí nad Labem potvrdil svým usnesením uvedené rozhodnutí, když zjistil, že Úřad důchodového zabezpečení při zvýšení a úpravě invalidního důchodu navrhovatelky postupoval v souladu s ustanoveními § 146 a § 157 zákona č. 100/1988 Sb.

Navrhovatelka v odvolání proti tomuto usnesení znovu poukazovala na nesprávný výpočet invalidního důchodu, k němuž jí bylo zvýšení přiznáno, a nesprávnou úpravu po zvýšení důchodu s tím, že výše důchodu má činit 1336,- Kčs měsíčně.

Nejvyšší soud České republiky neshledal odvolání důvodným a potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Zvýšení invalidního důchodu navrhovatelce bylo provedeno podle části šesté zákona č. 100/1988 Sb. Podle ustanovení § 146 odst. 1 citovaného zákona činí zvýšení důchodů přiznaných do 31. 12. 1975 částku 140,- Kčs měsíčně. Protože navrhovatelce byl invalidní důchod zvýšen o tuto nejvyšší částku, nebylo nutné se zabývat zjišťováním, ve kterém roce jí byl důchod skutečně přiznán, i když v rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení se uvádí rok 1956, ve vyjádření tohoto Úřadu v soudním řízení se pak uváděl rok 1975 a v usnesení soudu prvního stupně je zřejmě omylem uveden rok 1978.

Jak vyplývá z provedeného dokazování navrhovatelčin zákonný nárok na invalidní důchod činil 968,- Kčs měsíčně a v roce 1987 jí byl důchod jako jediný zdroj zvýšen na 1000,- Kčs měsíčně, takže se zvýšením pro bezmocnost činil 1200,- Kčs měsíčně. Podle ustanovení § 157 zákona č. 100/1988 Sb. jde-li o důchody upravené jako jediný zdroj příjmu, náleží zvýšení podle ustanovení § 146 až § 156 citovaného zákona k částce důchodu před jeho úpravou. Úřad důchodového zabezpečení proto postupoval správně, když zvýšení důchodu o 140,- Kčs připočetl k původní výši důchodu, na který měla navrhovatelka nárok před zvýšením jako jediného zdroje příjmu, tj. na celkovou částku i se zvýšením pro bezmocnost ve výši 1308,- Kčs měsíčně při současném snížení dávky o 32,- Kčs měsíčně.

Při přezkoumávání rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení o správnosti provedeného zvýšení důchodu podle ustanovení části šesté zákona č. 100/1988 Sb. nemůže soud přezkoumávat zákonnost rozhodnutí tohoto úřadu, jímž byl uvedený důchod přiznán. Pokud má navrhovatelka pochybnosti o správnosti tohoto dřívějšího rozhodnutí, nic jí nebrání v tom, aby podala žádost o změnu dávky.

Z uvedených důvodů bylo napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.

Náhrada nákladů odvolacího řízení nebyla navrhovatelce přiznána, protože v něm neměla úspěch (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 244 odst. 1 o. s. ř.).